

ת"פ (חיפה) 30744-08-24 - מדינת ישראל נ' עמאר מג'דוב (עציר)

ת"פ (חיפה) 30744-08-24 - מדינת ישראל נ' עמאר מג'דוב מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 30744-08-24

מדינת ישראל

נגד

עמאר מג'דוב (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[02.04.2025]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, עמאר מג'דוב, הורשע ביום 3.3.25 - בהתאם להודאתו במסגרת הסדר טיעון - בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדו, ואשר עניין סיוע לנשיאת נשק והובלתו לפי סעיפים 144(ב) רישה וסיפה ו-31 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"), וכן סיוע לירי מנשק חם לפי סעיפים 340א(ב) ו-1 ו-31 לחוק.

במסגרת ההסדר הנ"ל הוסכם כי הצדדים יטענו לעניין העונש באופן חופשי.

עובדות כתב האישום המתוקן

מוחמד איוב הינו בעליו של בית הקפה נרגילות "סנייק בול", אשר נמצא ברחוב ששת הימים בעכו 1.

עובר לתאריך 6.5.24, שעה 21:18, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, ועל רקע סכסוך שמקורו אינו ידוע במדויק למאשימה, עדנאן נג'מי החליט לירות לעבר בית הקפה בסיועו של הנאשם.

לצורך מימוש ההחלטה הצטייד עדנאן בסיועו של הנאשם בקטנוע מסוג הונדה השייך לאביו של הנאשם, ובתאריך 6.5.24 בשעה 21:18 לערך, ברחוב דרך הארבעה 26 בעכו, כיסו עדנאן ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה, את ספרות לוחית הזיהוי של הקטנוע, באמצעות דבק בצבע שחור, כך שלא ניתן יהיה להבחין בספרות לוחית הזיהוי ולזהות את הקטנוע.

לצורך מימוש ההחלטה, בשעה 21:30 לערך, נסעו הנאשם ועדנאן בקטנוע. הנאשם נהג בקטנוע בעוד עדנאן מאחוריו, נושא ומוביל בסיועו של הנאשם, אקדח, מסוג STAR תוצרת ספרד, הטעון במחסנית ובה לפחות 6 כדורים בקוטר 9 מ"מ. השניים באותה עת חבשו קסדות לראשם וכיסו את פניהם.

בשעה 21:34 לערך לצורך מימוש ההחלטה, הגיעו השניים אל מול בית הקפה, שם שהו באותה העת המתלונן וחברו. עדנאן ירה, בסיועו של הנאשם, את כל הכדורים שבמחסנית לעבר בית הקפה. השניים נמלטו מן המקום בנסיעה מהירה.

בשלב זה, פקחים שנהגו בניידת פיקוח עירוני גלויה, שהייתה בסיור שגרתי, שמעו את קולות הירי והבחינו בקטנוע שבזרוע מכיוון בית הקפה. הניידת החלה לדלוק אחרי הקטנוע, בעוד הפקח כורז לקטנוע לעצור. השניים סירבו לעצור, כאשר עדנאן אוחז בידו הימנית את האקדח. עם הגעתם בסמוך לכיכר 8510 הבחינו הנאשם ועדנאן בחסימה משטרתית עקב תאונת דרכים במקום. או אז, ביצעו פניית פרסה מבלי להקיף את מעגל התנועה, כל זאת במטרה להפריע לפקחים ולהכשילם בביצוע תפקידם.

בשלב זה, ונוכח המתואר לעיל, פגע הפקח שנהג בניידת הפיקוח קלות בקטנוע, וכתוצאה מכך החליק הקטנוע והנאשם ועדנאן נפלו ממנו, ומיד לאחר מכן קמו והחלו בבריחה רגלית מן המקום, כאשר הנאשם רץ ימינה לכיוון בנייני המגורים שברחוב עוזי חיטמן הסמוך ובהמשך נמלט. עדנאן רץ באופן ישר על הכביש, כשהאקדח בידו הימנית וידו מושטת הצידה. בשלב זה ירה הפקח לעבר עדנאן חמישה כדורים, אשר אחד מהם פגע בגבו התחתון של עדנאן, שהמשיך במנוסתו למרחק קצר, עד שנעצר על ידי הפקח.

ראיות לעניין העונש

המאשימה לא הציגה ראיות לעניין העונש בעניינו של הנאשם. צוין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המלומד של המאשימה, עו"ד אמיר אלרון, הגיש מסמך טיעונים לעונש (טעת/1) בכתב והוסיף על דברים אלו בעל פה. הפרקליט עמד על המסוכנות הניבטת מן העבירות שביצע הנאשם, ועל הצורך העז למגרן ולהשית בגינת ענישה הרתעתית - מחמירה. ב"כ המאשימה עמד בהרחבה על הפסיקה הנוהגת במקרים דומים ופירט, כי עסקינן באירוע מתוכנן שהנזק שעלול היה לגרום הימנו יכול היה להיות הרה אסון. לאור המקובץ עתרה המאשימה לשרטט מתחם ענישה הנע בין שנתיים לבין ארבע שנות מאסר לריצוי בפועל. נוכח הנסיבות שאינן קשורות בביצוען של העבירות (הודאה והעדר עבר פלילי) עתרה המאשימה להציב את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה שהוצע.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד באסל פלאח, עמד על כך כי כתב האישום תוקן לאחר הליך ממושך. הודגש, כי כתב האישום המתוקן כעת שונה מהותית מעניינו של המבצע העיקרי. לשיטתו של הסנגור עסקין בסיוע ברמה נמוכה מאוד, שכן לא קיים תכנון מקדים לביצוע העיקרי של העבירות (והבנה של התוכנית העבריינית הנגזרת מכך), אלא אך לסיוע. הסנגור הציג פסיקה מטעמו והזכיר, כי הנאשם נעדר עבר פלילי ועובד לפרנסתו מגיל 16 בחברה של אביו. נוכח נתונים אלו והודאתו של הנאשם סבר הסנגור שיש להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה.

דבריו של הנאשם

הנאשם ציין, כי הוא מצטער על מה שקרה וציין כי מעשיו לא יישנו.

דיון והכרעה

האירוע, המגולל בכתב - האישום, שבעובדותיו הודה הנאשם, סיוע לנשיאתו, של נשק בלתי חוקי, הובלתו, וסיוע לביצוע ירי מחייב תגובה עונשית הולמת. מדינה ריבונית ומתוקנת איננה יכולה לקבל תופעה שבמסגרתה מבוצע ירי בנשק שנישא שלא כדין, לעבר מקום ציבורי.

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

העבירות החמורות שאותן ביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד", שכן בהחלט קיים בין אלה קשר הדוק - העבירות התרחשו כחלק בלתי נפרד מסיוע כולל לאחר (המבצע העיקרי) - לירות אל עבר בית הקפה ולשאת את האקדח (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז (ניתן ביום 29.10.14); ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 30.7.15). משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים (סעיף 40ג(א) לחוק). ויודגש, על אף קביעה זאת, יישמר בגזירת העונש יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שאותה יהא עליו לרצות (סעיף 40ג(ג) לחוק).

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם, הרי שהדברים מובנים מאליהם. המסייע להוביל נשק בלא רשות על פי דין והמסייע לעשות בו שימוש פוגע בראש ובראשונה בביטחון המדינה ובמנגנוני שלטונה; בשלום הציבור ובסדר הציבורי. הוא פוגע בביטחון הציבור וחושף אותו לאירועי טרור עוין כמו גם פלילי המבוצעים באמצעות נשק המושג שלא כחוק. הפגיעה בערכים אלו במקרה זה היא ממשית, אם כי ברי כי זו פחותה מעניינו של מי שמבצע עבירות אלו כמבצעם הישיר.

מתאימים לעניין זה הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 5522/20 חליחל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.2.21) והנוגעים לעבירות שעניין נשיאה או הובלה של כלי נשק, ולפיהם - "סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי-נשק, "בלא רשות על פי דין". האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח... עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים. אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריה לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר..." (ההדגשה אינה במקור).

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות נשק (נשיאה והובלה) וכן בעבירות ירי מנשק חם, באזור מגורים, או במקום אחר שיש בירי בו כדי לסכן חיי אדם, תוך תשומת לב לכך שבנידון דידן הנאשם הורשע בעבירות סיוע לאלה. נמצאתי למד, כי בשנים האחרונות חלה מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירה אלו. על דברים אלו יש להוסיף את עמדתו הנכונה והבלתי מתפשרת של בית המשפט העליון, עליה חזר פעם אחר פעם בשנים האחרונות, בציינו כי נשק בלתי-חוקי, המוחזק בידיים בלתי-מוסמכות, עלול בסופו להגיע לכלל שימוש מסוכן, כפי שאכן קרה בנידון דידן.

ראו למשל הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 16-17 (ניתן ביום 5.11.2019) ולפיהם -

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)). על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת. [...]

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך. הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור. נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

למותר לציין, כי משקל ניכר בקביעת העונש בעבירות של נשיאת נשק יש לתלות באופי הנשק, במידת קטלניותו, בכמות הנשקים המוחזקים, בתחמושת שנתפסה לצדו וכיוצ"ב. למעשה, "כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם" (ע"פ 9702/16 אלוליאיה נ' מדינת ישראל, פסקה 8, ניתן ביום 13.9.17) (ראו בנוסף לעניין זה: ע"פ 4059/17 סלמה נ' מדינת ישראל, פסקה 5, ניתן ביום 24.4.18).

ככלל, מדיניות הענישה הנוהגת הכללית לעבירות שעניינן נשיאה והובלה של נשק שלא כדין באה לידי ביטוי במסגרתו של ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 14.9.22, שם נקבע, כי מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי (בגין עבירה מוגמרת בניגוד לסיוע לה) נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח. {עוד ראו - ע"פ 4077/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 28.7.22; ע"פ 9228/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.5.24}.

בל נשכח, כי במסגרתו של אירוע זה אין עבירת הנשק עומדת לבדה, אלא בצירוף לעבירת סיוע לירי מנשק חם באזור מגורים. ראו לעניין זה למשל: ע"פ 6753/23 נזאר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.4.24) - במסגרתו הושתו 45 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 8322/21 דחלה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.4.22) - במסגרתו הושתו 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 9830/17 חמודה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.3.18) - במסגרתו הושתו 30 חודשים לריצוי בפועל; ע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' נבארי (ניתן ביום 2.7.20) - במסגרתו הושתו 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 1244/15 אבו עאמר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.4.16) - במסגרתו הושתו 44 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בשלב זה, יש להתייחס אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (אלו המצוינות בסעיף 40 לחוק). חלקו של הנאשם בביצוע של העבירות אינו בלעדי; הוא אינו מצוי במעגל הפנימי של ביצוע, אלא בחלקו החיצוני, כמסייע לביצוע העבירות. הסיבות לביצוע, כפי שצוין בעובדות כתב האישום נותרו עלומות. הנאשם סייע לנשיאת אקדח טעון, על כל המשמעות המסוכנת הנלוות לכך. חמור מכך, באקדח זה נעשה בגדרו של האירוע ירי באזור מגורים, בסיועו של הנאשם. הנזק שעלול היה להיגרם באירוע מסוכן זה, יכול היה לעלות בחיי אדם. למרבה המזל לא נגרמו נזקים נוספים (מלבד אלו שנגרמו לגופו של מבצע העבירות האחר). אין בנמצא סייג כלשהו לאחריות פלילית העומד לזכותו של הנאשם. הנאשם הבין את מעשיו ויכול והיה צריך להימנע מביצועם.

לאור כל המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה בעניינו של הנאשם אשר נע בין 19 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לבחון מהו העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק). אכן יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות שביצע. עברו הפלילי נקי. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם ובמשפחתו. אין בנמצא המלצה שיקומית בעניינו. עוד סברתי כי בכגון דא בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחם הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה אינה מקובלת במחוזותינו.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לכך, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירות בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין או עבירה לפי סעיף 340 לחוק.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ה, 02 אפריל 2025, במעמד הצדדים.